

Arrest

**nr. 89 138 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 augustus 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 28 oktober 2010 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 57 736 van 11 maart 2011, waarbij verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 1 april 2011.

1.3. Op 4 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M. B. A. (…)

geboren te (…), op (in) (…)

en van nationaliteit te zijn : Angola

die een asielaanvraag heeft ingediend op 01/04/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 25 augustus 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 30 augustus 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 oktober 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 maart 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene op 1 april 2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij de betrokkene verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene ingaat op haar gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze in België een man van FLEC ontmoette die haar problemen en de situatie van haar partner en haar aangenomen dochter bevestigde waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van een onbekende van wie de betrokkene de naam niet kent geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

1.4. Verzoekster dient op 9 mei 2011 een verzoekschrift in bij de Raad om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de bestreden beslissing. De Raad verwerpt deze vordering bij arrest nr. 61 282 van 11 mei 2011 wegens ontstentenis van uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster beroept zich in haar enig middel op de schending van *“artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen en artikel 51/8 Vw”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Overwegende dat artikel 51/8 Vw. laat gelden dat “De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van

Overwegende dat de gemachtigde van de Minister, door te oordelen dat “medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève” duidelijk de relevantie van medische stukken in een asielprocedure niet onderkent;

Dat deze stukken immers werden neergelegd als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vw., aangezien deze stukken aan het CGVS toelaten om de asielaanvraag, respectievelijk de vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, in hoofde van verzoekster te beoordelen conform de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag;

Dat in de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag bepalen een specifieke procedure is voorzien teneinde de vrees voor vervolging ten aanzien van personen met een psychologische aandoening te determineren;

Dat het volgende is vermeld onder de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag:

“C. CASES GIVING RISE TO SPECIAL PROBLEMS IN ESTABLISHING THE FACTS (1) Mentally disturbed persons

206. It has been seen that in determining refugee status the subjective element of fear and the objective element of its well-foundedness need to be established. 207. It frequently happens that an examiner is confronted with an applicant having mental or emotional disturbances that impede a normal examination of his case. A mentally disturbed person may, however, be a refugee, and while his claim cannot therefore be disregarded, it will call for different techniques of examination. 208. The examiner should, in such cases, whenever possible, obtain expert medical advice. The medical report should provide information on the nature and degree of mental illness and should assess the applicant's ability to fulfil the requirements normally expected of an applicant in presenting his case (see paragraph 205 (a) above). The conclusions of the medical report will determine the examiner's further approach. 209. This approach has to vary according to the degree of the applicant's affliction and no rigid rules can be laid down. The nature and degree of the applicant's “fear” must also be taken into consideration, since some degree of mental disturbance is frequently found in persons who have been exposed to severe persecution. Where there are indications that the fear expressed by the applicant may not be based on actual experience or may be an exaggerated fear, it may be necessary, in arriving at a decision, to lay greater emphasis on the objective circumstances, rather than on the statements made by the applicant. 210. It will, in any event, be necessary to lighten the burden of proof normally incumbent upon the applicant, and information that cannot easily be obtained from the applicant may have to be sought elsewhere, eg from friends, relatives and other persons closely acquainted with the applicant, or from his guardian, if one has been appointed. It may also be necessary to draw certain conclusions from the surrounding circumstances. If for instance, the applicant belongs to and is in the company of a group of refugees, there is a presumption that he shares their fate and qualifies in the same manner as they do. 211. In examining his application, therefore, it may not be possible to attach the same importance as is normally attached to the subjective element of “fear”, which may be less reliable, and it may be necessary to place greater emphasis on the objective situation.”;

Overwegende dat wanneer geen overtuigend materieel bewijs wordt voorgelegd aan het CGVS, de erkenning zal afhangen van de verklaringen die worden afgelegd;

Dat zal worden overgegaan tot een dubbel onderzoek naar enerzijds de interne samenhang van deze verklaringen en anderzijds de verenigbaarheid met gekende feiten;

Dat in casu het CGVS de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster in twijfel had getrokken aangezien ze te vaag waren en/of tegenstrijdig;

Overwegende dat de psychologische toestand van betrokkene een belangrijk element is op basis waarvan een plausibele uitleg kan worden verstrekt m.b.t. de vaagheden en/of tegenstrijdigheden, die uiteraard afhangen van de gemoedstoestand van verzoekster;

Dat de bijzondere procedure zoals voorzien in voormelde §§. een procedure is dat hiermee rekening houdt en tegemoet komt aan de specifieke noden van verzoekster teneinde haar toe te laten om de vrees voor vervolging uiteen te zetten rekeninghoudende met haar psychologische toestand;

Dat het stuk dat een dergelijke ziekte-toestand aantoont, uiteraard een nieuwe gegeven is in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat dit rapport immers belangrijk is voor de bijkomende procedurele waarborgen die personen met een psychologische stoornis genieten conform voormelde §§.;

Dat dit nieuw medisch stuk in voormelde context dient te worden geplaatst, in de zin dat ze voornamelijk een invloed heeft op het procedurele karakter van de asielaanvraag; Dat het als absurd voorkomt om dit medisch stuk te gaan toetsen aan artikel 1 A van de Conventie van Genève, zonder in feite oog te

hebben voor de werkelijke feiten die ze inroept ter ondersteuning van haar vrees voor vervolging in het licht van haar medische toestand, meer bepaald het PTSS, dat door dit nieuw stuk wordt vastgesteld; Door dit nieuw gegeven niet te beschouwen als zijnde een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vw., heeft de verwerende partij artikel 51/8 Vw. geschonden;

Bovendien is de beslissing niet conform aan de motiveringsvereisten zoals bepaald in voormelde artikelen;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);³

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk het medisch stuk an sich toetst aan artikel 1 A van de Conventie van Genève, terwijl ze eigenlijk het nieuw karakter van dit stuk diende te beoordelen door niet zozeer het stuk rechtstreeks te linken aan artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, doch wel door de relevantie van dit stuk te beoordelen vanuit procedureel aspect en verbandhoudende met de feiten die verzoekster in haar eerste asielaanvraag heeft opgeworpen;

Dat de bestreden maatregel bijgevolg niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 62 Vw. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waaruit blijkt dat ze kritiek uit op de motivering in de bestreden beslissing die betrekking heeft op de door haar aangehaalde medische problemen en opwerpt dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)”

2.4. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster kernbetoog is dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing duidelijk de *“relevantie van medische stukken in een asielprocedure onderkent;”* immers *“deze stukken werden neergelegd als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vw., aangezien deze stukken aan het CGVS toelaten om de asielaanvraag, respectievelijk de vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, in hoofde van verzoekster te beoordelen conform de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag;”*.

2.6. De Raad dient vast te stellen dat waar verzoekster doet uitschijnen dat zij een *“medische stuk”/ “medische stukken”* heeft neergelegd ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag, dit geen steun vindt in het administratief dossier. Immers blijkt hieruit dat verzoekster *“GEEN”* documenten heeft neergelegd en dat *“KV legt geen nieuwe documenten voor”* (cf. administratief dossier, Ontvangstbewijs en Gehoorverslag DVZ d.d. 4/5/2011, vraag 37). Verzoeksters uitgebreide betoog inzake de relevantie van medische stukken in de asielprocedure die door verwerende partij niet onderkend werden en die enkel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen beoordeeld worden *“conform de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag;”* mist derhalve feitelijke grondslag.

2.7. Wel blijkt dat verzoekster een medisch attest bij haar verzoekschrift voegt dat dateert van 10 februari 2011. Evenwel dient de Raad verzoekster erop te wijzen dat hij als annulatierechter slechts de wettigheid van de bestreden beslissing kan nagaan en hij niet bevoegd is om verzoeksters asielaanvraag in de plaats van de verwerende partij te gaan beoordelen aan de hand van een stuk dat voor het eerst aan het verzoekschrift wordt toegevoegd. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Dit stuk was niet gekend door de verwerende partij, zodat het thans niet dienstig kan worden aangebracht om de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Daarenboven merkt de Raad nog op dat waar dit stuk dateert van 10 februari 2011, verzoekster dit tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag had kunnen bijbrengen, aangezien uit het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad blijkt dat de terechtzitting van de Raad, optredend met *“volle rechtsmacht”* heeft plaatsgegrepen op 18 februari 2011, hetgeen zij heeft nagelaten.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor wat betreft naar medische problemen louter beperkt heeft tot het afleggen van een aantal verklaringen. Verzoekster verklaarde meer bepaald het volgende: *“Ik heb veel medische problemen. Ik heb maagproblemen, lijd aan chronische astma en heb problemen met mijn bloeddruk. Ik ben in behandeling en neem medicatie, maar ze zijn nu nog onderzoeken die gedaan worden in het labo. Ik vraag asiel aan omdat ik ziek ben en ik moeilijk ter been ben en ik niet kan terugkeren naar mijn land. Ik had deze problemen al lichtelijk tijdens mijn eerste asielaanvraag, maar sindsdien zijn deze niet meer verbeterd, maar alleen nog maar verslechterd. Ik heb ook psychische problemen. Ik ben getraumatiseerd door alles wat ik heb meegemaakt in mijn eigen land. Ik ben ook hiervoor in behandeling (cf. administratief dossier, Gehoorverslag DVZ d.d. 4/5/2011, vraag 37).*

2.9. Gelet op wat verzoekster heeft meegedeeld acht de Raad het geen schending van de materiële motiveringsplicht dat verwerende partij oordeelt dat de aangehaalde medische problemen *“niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève”*. Op geen enkel ogenblik heeft verzoekster bij verwerende partij immers duidelijk gemaakt dat de door haar aangehaalde - op dat ogenblik door geen enkele medisch attest gestaafde - psychologische problemen duiden op een psychologische toestand die de door haar bij het Commissariaat-generaal afgelegde ongeloofwaardige, vage of tegenstrijdige verklaringen kunnen verklaren, zoals zij poogt voor te houden in haar verzoekschrift.

2.10. Verzoekster betoogt dat haar *“psychologische toestand”* *“uiteraard een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vw.”* uitmaakt, doch gelet op het gestelde in punt 2.7. kan niet gesteld worden dat dit een gegeven is dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

2.11. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekster de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat zodat deze onverminderd overeind blijven.

Het enig middel van verzoekster is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het verzoek tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA